

har dog troet at maatte gjøre opmærksom paa, at en saadan Ordning maa finde Sted, hvis man vil undgaae Misforstaaelse, Usikkerhed og Vidtløftigheder ved Behandlingen af de nævnte Tilfælde.

Hvis Lovforslaget om Lovindens Myndighed skulde erholde Kongens Stadsfæstelse forinden denne Lovs endelige Vedtagelse, forbeholder Udvalget sig at foreslaae den derefter nødvendige Forandring i § 7, som vel vil medføre, at enkelte Piger over 25 Aar, som alt ifølge Bevilling ere myndige under Curator, ikke kunne gjøre deres Næringsret gjældende i April Maaned 1858, men paa den anden Side vil bevirke, at Loven kommer til fuldstændigere at svare til den virkelig gjældende Ret fra 1ste Mai 1858, der saaledes i flere Retninger vil erholde høj Betydning for Lovindens Stilling i Danmark.

Ved § 12 antager Udvalget, at Halvdelene af Borgerkassespengene ubetinget er sikret Kæmnerkasserne, saa at det kun er Fordelingen af den anden Halvdeel mellem Magistrat (³/₅) og Byfriveren (¹/₅) og, hvor Magistraten bestaaer af flere Medlemmer, mellem disse indbyrdes, som er forbeholdt allerhøieste Afgjørelse.

Slutningen forstaaer Udvalget saaledes, at der ved Overgangen fra en Næringsret til en anden ikke udfordres nyt Stempelpapir, men kun Betaling af Forskjellen mellem det lavere og det høiere Gebyr, hvis et saadant udfordres til det nye Borgerkab. Om dets Indbetaling i Kæmnerkassen og dennes Afregning med Stempelpapirscoutoiret henvises til hvad ovenfor er anført.

Forøvrigt bemærkes, at Udvalget selvsølgelig har taget det Spørgsmaal under fornyet Overveelse, om det Dieblik, da en Mand nedsetter sig paa et Næringsbrug, kan ansees for det rette til at undergive ham et særligt Stattepaalæg, og om det er ønskeligt væsentligt af denne Grund at opretholde en Classification af Næringsbrug, hvis Ulemper vel ville formindskes, men ikke aldeles høves ved

Lovens øvrige Bestemmelser. Udvalget er imidlertid kommet til det Resultat, at der er overveiet Grund til ikke nu at arbejde for en Forandring i Lovens herhenhørende Bestemmelser, og derved at ophæve en Afgift, som i 1856 har indbragt Communerne 27,736 Rd. 54 Sk. (deraf Kjøbenhavns Kæmnerkasse 20,494 Rd. 32 Sk.), og som af Mange vil ansees for en lille Garanti mod letfindig Brug af Udgangen til selvstændigt Næringsbrug.

Endelig har Udvalget i Anledning af denne Paragraph undersøgt, om der ikke maatte være Anledning til udtrykkelig at udtale, i hvilke Tilfælde Bestemmelserne om disse Afgifters Erlæggelse efter den her opstillede Scala skulde komme til Anvendelse, navnlig med Hensyn til den i § 87 og ff. bestemte Overgangstid. Da imidlertid § 101 fastsætter, at Loven skal træde i Kraft den 1ste April 1858, „forsaavidt det ikke udtrykkelig er tilkjendegivet om enkelte Bestemmelser, at de skulde træde i Kraft til anden Tid“, og da § 87 og ff. ikke foreskriver, at de hidtil gjældende Regler om Borgerkabs Lagelse m. v. skulde opretholdes indtil 1ste Januar 1862, men ikkun, at „Udgangen“ til Næringsbrug betinges af Opfyldelsen af de nu derfor gjældende Betingelser, anseer Udvalget det for tilstrækkelig klart, at fra 1ste April 1858 den, som har opfyldt de i Overgangstiden gjældende Betingelser, paa samme Maade som den, der efter sammes Udløb fyldestgjør de almindelige Fordringer efter § 2, skal erholde Borgerkab eller Næringsbevis efter § 12 m. fl. Det Samme gjælder om alle dem, der ville nedsette sig efter Bevilling af Indenrigsministeren, for hvilke det udtrykkelig er foreskrevet, at de skulde løse Næringsbevis (hvilket derimod ikke er Tilfældet med de i § 95 forbeholdte Amtmandsbevislinger). Forholdet er altsaa dette, at enhver Næringsbruger beholder den Ret, han har den 1ste April 1858, og uden Udgift opnaaer enhver Udvidelse af denne hans Ret, som ikke er betinget af Løsningen af nyt Borgerkab eller Næringsbevis, men at enhver (være sig nuværende eller ny tilkommende) Næringsbruger, som vil udøve en Ret, hvortil der høret saa-